

“ZÜRICHSEE”

Córrec de silenci mut, dens de calitja humida.

A mig pendís de la nostra edat, fondal avall

cap al llac, un home atura un batre

afoгат de gavines. Llac espillat d'ungles!

Ull clivellat de la terra! Per l'entreuix del cel com regala
sang el puig antic dels homes!

Nin o ja noy, rusc, com t'eixamenes de crims

per l'ayre que us lliga! Ara, d'aquesta vora, arriba

l'enllapissada de la nafra solar.

Llac! Espill viat de sang! Fondal obert! Tancat! Ulls!

El cor del temps cedeix a aquesta voliaina roja.

Es reticula, vibra, entre filats d'espai bessons,

ara que l'ayre es refreda. Temps encebat de gluen!

Punt angulat d'arestes! A l'enxarxat de l'ull

com es sangtraeix la malva còrnia del vespre!

Iris o bé deu, canal, quina closa lenticular

glaça bri que us grifolla? Ara, cristal·lí enfora, bronz

l'enllardissada de l'ungleig lunar.

Viaró de llums madur, dur de ferritja rodona.

Del cor glaçat dels anys, calladís amunt,

Llisca, amunt, la brillantor sonora

el món absent dels pares. Clivell ensementat d'espurnes!

Tija vibrant de paraules! Per l'angulat de llums

Quins rierons de veu distintament germinen?

Crims o ja mots, gruix rodonenc de l'ull,
quin buf de records us congela! Ací, d'aquesta vora, lluu
el cristall de la sangassa solar.